

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Josefa Straky a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci

žalobkyně: **G, s. r. o.**
sídlem X
zastoupená advokátkou JUDr. Annou Burdovou
sídlem Rohanské nábřeží 657/7, 186 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 5. 2018, č. j. MPSV-2018/15745-421/1,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 5. 2018, č. j. MPSV-2018/15745-421/1, a rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajské pobočky v P, kontaktní pracoviště MB, ze dne 18. 12. 2017, č. j. MBA-T-87/2011, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč ve lhůtě třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobkyně JUDr. Anny Burdové, advokátky.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo změněno rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajské pobočky v P, kontaktního pracoviště MB (dále jen „úřad práce“), ze dne 18. 12. 2017, č. j. MBA-T-87/2011 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Změna prvostupňového rozhodnutí spočívala pouze v nahrazení slov „*ve znění pozdějších předpisů*“ slovy „*ve znění účinném do 31. 12. 2011*“, ostatní části výroku zůstaly beze změny. Prvostupňovým rozhodnutím úřad práce rozhodl dle § 78 odst. 3, 4 a 7 písm. b) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění zákona č. 427/2010 Sb. (dále jen „zákon o zaměstnanosti“; srov. čl. II bod 9 zákona č. 367/2011 Sb.), že se žalobkyni neposkytuje příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením (dále jen „příspěvek“) za 3. čtvrtletí roku 2011 (1. 7. 2011 – 30. 9. 2011).

II. Obsah žaloby

2. Žalobkyně namítala, že v žádosti o příspěvek byly neoprávněně uplatněny nároky pouze za dva zaměstnance se zdravotním postižením ve výši 111 512 Kč. U zbylých 24 zaměstnanců se zdravotním postižením byly splněny podmínky pro výplatu příspěvku. Správní orgány tudíž pochybily, když rozhodly o neposkytnutí celého příspěvku. Dle žalobkyně měla být celková výše příspěvku o neoprávněně uplatněné nároky pokráčena a ve zbývající části (496 226 Kč) měl být příspěvek poskytnut. Své tvrzení žalobkyně opírá o ustanovení § 78 odst. 7 písm. c) zákona o zaměstnanosti a o znalecký posudek Ing. Č, který byl vypracován v rámci trestního řízení vedeného u Okresního soudu v MB pod sp. zn. 2 T 67/2011. S odkazem na § 78 odst. 9 zákona o zaměstnanosti dále žalobkyně uvedla, že příspěvek jí mohl být vyplacen v celé výši a následně mohla být vyzvána k vrácení jeho neprávem vyplacené části.

III. Vyjádření žalovaného

3. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout, v podrobnostech odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Zdůraznil, že žalobkyně v žádosti o příspěvek úmyslně uváděla nepravdivé informace, čímž došlo k naplnění trestného činu dotačního podvodu ve stádiu pokusu, za což byl jednatel žalobkyně pravomocně odsouzen. Dále uvedl, že při poskytování příspěvku jsou úřady práce povinny postupovat hospodárně, účelně a efektivně. Jelikož žalobkyně nesplnila všechny podmínky pro přiznání příspěvku (příčemž důvodem nesplnění těchto podmínek nebylo nedoložení statusu osob se zdravotním postižením u zaměstnanců, ani nebyly naplněny důvody dle § 78 odst. 5 a 6 zákona o zaměstnanosti), úřadu práce nezbyvalo než dle § 78 odst. 7 písm. b) zákona o zaměstnanosti rozhodnout o neposkytnutí příspěvku v celé výši. Ustanovení § 78 odst. 9 zákona o zaměstnanosti dle žalovaného na projednávaný případ nedopadá.

IV. Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

4. Soud po zhodnocení, že žaloba je přípustná, byla podána včas osobou k tomu oprávněnou po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené, přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)]. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

5. Soud rozhodoval bez nařízení jednání, neboť žalobkyně ani žalovaný na výzvu soudu nesdělili, že by s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasili, tudíž se jejich souhlas presumuje (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Soud nepovažoval za nezbytné nařizovat jednání, neboť veškeré rozhodné skutečnosti bylo možno zjistit z obsahu správního spisu. Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.

V. Skutková zjištění ze správního spisu

6. Ze správního spisu zjistil soud následující pro věc relevantní skutečnosti:
7. Žalobkyně podala dne 20. 10. 2011 žádost o příspěvek dle § 78 zákona o zaměstnanosti pro 26 zaměstnanců se zdravotním postižením v celkové výši 580 738 Kč.
8. Následně úřad práce usnesením přerušil správní řízení do doby skončení řízení o předběžné otázce, zda jednatel žalobkyně v souvislosti s podáním žádosti o příspěvek za období 1. 4. 2011 – 30. 6. 2011 spáchal trestný čin. Z odůvodnění tohoto usnesení vyplývá, že úřad práce podal na jednatele žalobkyně trestní oznámení, které v souvislosti s projednáváním předmětné žádosti rozšířil i na žádost o příspěvek za období 1. 7. 2011 – 30. 9. 2011.
9. Dne 19. 4. 2016 obdržel úřad práce rozsudek Okresního soudu v MB ze dne 15. 4. 2016, č. j. 2 T 67/2015 – 1449 (dále jen „trestní rozsudek“), kterým byl jednatel žalobkyně MM uznán vinným ze spáchání pokračujícího přechodu dotačního podvodu podle § 212 odst. 1, 2 a 4 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění zákona č. 181/2011 Sb. (dále jen „trestní zákoník“), z části ve stádiu pokusu. Z popisu skutku vyplývá, že MM jakožto jednatel a jediný společník společnosti G s. r. o. a společnosti G, s. r. o., (žalobkyně) vytvořil u těchto podnikatelských subjektů chráněná pracovní místa a jménem těchto podnikatelských subjektů uzavíral pracovní smlouvy s osobami se zdravotním postižením, čehož následně využil k podávání žádostí o příspěvek, ve kterých v úmyslu obohatit sebe nebo jím ovládané společnosti uváděl nepravdivé a hrubě zkreslené údaje o výši mzdových nákladů a době trvání pracovního poměru některých zaměstnanců, neboť některým takto vykazovaným zaměstnancům fakticky vyplácel mzdy podstatně nižší. Na základě takto zkreslených údajů byly žalobkyni a společnosti G s. r. o. poskytovány vyšší příspěvky, než jaké by jim podle zákona náležely. Odsouzený jednatel žalobkyně tímto jednáním způsobil škodu ve výši 342 825 Kč a dále se pokusil způsobit škodu ve výši 111 512 Kč. Jednání naplňující předmětnou skutkovou podstatu mělo znaky pokračování v trestném činu ve smyslu § 116 trestního zákoníku, jehož dílčí akty (útoky) spočívaly v podávání žádostí o příspěvek v období od 1. čtvrtletí roku 2010 do 3. čtvrtletí roku 2011, přičemž dílčí útok týkající se poslední žádosti žalobkyně (kvůli níž úřad práce přerušil řízení, viz odstavce 7 a 8 výše) spočíval v tom, že jednatel žalobkyně vyhotovil žádost o příspěvek, *„přičemž uplatňoval požadavek na příspěvek ve výši 580 738 Kč, což bylo o 111 512 Kč více než byl oprávněný nárok.“* Z odůvodnění trestního rozsudku vyplývá, že výši škody soud určil na základě znaleckého posudku Ing. Č., soudního znalce v oboru ekonomika. Trestní rozsudek nabyt dne 15. 4. 2016 právní moci.
10. Úřad práce rozhodl dne 4. 8. 2016 dle § 78 odst. 10 zákona o zaměstnanosti o neposkytnutí příspěvku. Uvedené rozhodnutí žalovaný zrušil, jelikož úřad práce věc nesprávně právně posoudil.
11. Poté úřad práce vydal prvostupňové rozhodnutí o neposkytnutí příspěvku dle § 78 odst. 3, 4 a 7 písm. b) zákona o zaměstnanosti z důvodu, že žalobkyně v žádosti uvedla vyšší

mzdové náklady, než ve skutečnosti vynaložila. Úřad práce uvedl, že žalobkyně splňovala podmínky pro poskytnutí příspěvku v tom smyslu, že zaměstnávala více než 50 % osob se zdravotním postižením a byla doložena její bezdlužnost. Výkladem ustanovení § 78 odst. 7 zákona o zaměstnanosti ovšem dospěl k závěru, že nemůže rozhodnout o neposkytnutí pouze části příspěvku.

12. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které se argumentačně shoduje s žalobou. Žalovanému navrhl, aby rozhodl o poskytnutí příspěvku ve výši 469 226 Kč a o neposkytnutí příspěvku ve výši 111 512 Kč.
13. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný změnil výrok prvostupňového rozhodnutí v části týkající se rozhodného znění zákona o zaměstnanosti, kromě této formální změny však prvostupňové rozhodnutí věcně potvrdil. Žalovaný vycházel především z úvahy, že § 78 odst. 7 písm. a) až c) zákona o zaměstnanosti zahrnuje tři možnosti, jak rozhodnout: Za prvé přiznáním příspěvku při splnění všech zákonných podmínek [písm. a)], za druhé nepřiznáním příspěvku při nesplnění některé z podmínek [písm. b)], a za třetí částečným nepřiznáním ve vztahu k zaměstnanci, u něhož nebyl doložen status osoby se zdravotním postižením [písm. c)]. Žalovaný přitom shledal, že u žalobkyně třetí možnost [písm. c)] nenastala, bylo možno zvažovat pouze první dvě možnosti [písm. a) a b)]. Ve vztahu k nim žalovaný poukázal na odsouzení jednatele žalobkyně za trestný čin dotačního podvodu spočívající v úmyslném uvádění nepravdivých informací s cílem dosáhnout příspěvku ve vyšší výměře, čímž byla vyloučena i první možnost [písm. a)]. Proto dle žalovaného nemohlo být rozhodnuto jinak než dle § 78 odst. 7 písm. b) zákona o zaměstnanosti, tedy příspěvek (zcela) neposkytnout. Žalovaný rovněž uvedl, že na žalobkynin případ se nevztahoval ani § 78 odst. 9 zákona o zaměstnanosti, neboť se nejednalo o situaci, kdy by mělo docházet k vrácení příspěvku, ale jsou posuzovány podmínky pro jeho přiznání. Žalovaný tudíž dospěl k závěru, že úřad práce správně rozhodl o neposkytnutí celého příspěvku.

VI. Posouzení věci krajským soudem

14. Jádrem sporu je otázka, zda na základě žádosti obsahující zčásti pravdivé a zčásti klamavé údaje o zaměstnávaných osobách se zdravotním postižením mohla být žalobkyni poskytnuta alespoň část příspěvku podle § 78 zákona o zaměstnanosti.
15. Předně je třeba vyjasnit povahu posuzovaného příspěvku. Obecně se jedná o motivační opatření, jehož účelem je stimulovat zájem podnikatelů o zaměstnávání osob se zdravotním postižením a kompenzovat případné snížené výnosy a zvýšené náklady z důvodu jejich zaměstnávání. Pokud jde o nárokovatelnost předmětného příspěvku, tak v tomto směru se jeho povaha v mezidobí vyvíjela: Do 31. 12. 2011 měl příspěvek povahu účelové dotace, která není úřadem práce poskytována na základě dohody, ale zaměstnavateli na ni při splnění zákonných podmínek vzniká nárok (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 9 Ads 83/2014-46, body 40 a 41, dostupný stejně jako všechna zda uváděná soudní rozhodnutí na www.nssoud.cz). Jednalo se tedy o příspěvek nárokový. Toto pojetí se zčásti změnilo od 1. 1. 2012, kdy nabyl účinnosti zákon č. 367/2011 Sb., v jehož důsledku se nezbytnou podmínkou pro poskytnutí příspěvku stalo též uzavření písemné dohody o zřízení či vymezení chráněných pracovních míst s úřadem práce (viz § 75 zákona o zaměstnanosti účinný od 1. 1. 2012, dále srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2017, č. j. 6 Ads 115/2016-29). S účinností od 1. 1. 2012 tudíž příspěvek přestal mít nárokovou povahu. Pro nyní posuzovanou věc je však

rozhodující stav do 31. 12. 2011, neboť správní řízení, z něhož vzešlo žalobou napadené rozhodnutí, bylo zahájeno dne 20. 10. 2011, tudíž pro rozhodnutí správních orgánů byl rozhodný právní stav v době zahájení řízení (srov. čl. II bod 9 zákona č. 367/2011 Sb.). S ohledem na uvedené soud předesílá, že ve vztahu k nyní posuzované věci je třeba na posuzovaný příspěvek nahlížet jako na plnění, na jehož poskytnutí by žalobkyni při splnění zákonných podmínek vznikl nárok.

16. Zákon o zaměstnanosti stanovuje tři podmínky pro poskytnutí příspěvku. První podmínkou je zaměstnávání více než 50 % osob se zdravotním postižením z celkového počtu zaměstnanců zaměstnavatele. Příspěvek je poskytován zpětně vždy za uplynulé kalendářní čtvrtletí. Druhou podmínkou je doručení žádosti o příspěvek úřadu práce nejpozději do konce kalendářního měsíce následujícího po uplynutí čtvrtletí. Třetí podmínkou pro poskytnutí příspěvku je tzv. bezdlužnost zaměstnavatele (srov. § 78 odst. 1, 2 a 3 zákona o zaměstnanosti a rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 9 Ads 83/2014-46, bod 42).
17. Zaměstnavateli náleží příspěvek ve výši skutečně vynaložených mzdových nákladů na zaměstnance v pracovním poměru (§ 78 odst. 2 zákona o zaměstnanosti), která musí být zřejmá z dokladů předložených zaměstnavatelem spolu se žádostí o poskytnutí příspěvku [§ 78 odst. 4 písm. b) zákona o zaměstnanosti]. V těchto podkladech pak musí být uvedeny správné údaje odpovídající faktickému stavu.
18. Podle § 78 odst. 7 zákona o zaměstnanosti krajská pobočka Úřadu práce vydá rozhodnutí o
 - a) poskytnutí příspěvku, pokud zaměstnavatel splňuje podmínky pro poskytnutí příspěvku uvedené v odstavcích 1 a 3,
 - b) neposkytnutí příspěvku, pokud nejsou splněny podmínky uvedené v písmenu a), nebo pokud zaměstnavatel v přiměřené lhůtě stanovené krajskou pobočkou Úřadu práce nedoloží součásti žádosti uvedené v odstavci 4,
 - c) neposkytnutí části příspěvku ve výši odpovídající mzdovým nákladům včetně pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a pojistného na veřejné zdravotní pojištění těch zaměstnanců, u kterých zaměstnavatel nedoloží, že jsou osobami se zdravotním postižením, nebo na které nelze podle odstavce 5 nebo 6 příspěvek poskytnout; současně musí být splněny podmínky uvedené v písmenu a).
19. Podle § 78 odst. 9 zákona o zaměstnanosti poskytnutý příspěvek nebo jeho poměrnou část je zaměstnavatel povinen prostřednictvím Úřadu práce ve stanovené lhůtě odvést do státního rozpočtu, jestliže mu byl na základě nesprávných údajů vyplacen neprávem nebo v nesprávné výši; nesplnění této povinnosti je porušením rozpočtové kázně.
20. V nyní posuzované věci mezi účastníky není sporu o tom, že tehdejší jednatel žalobkyně požadoval část příspěvku ve výši 111 512 Kč neoprávněně. Z této skutečnosti vycházel i zdejší soud, který je vázán trestním rozsudkem Okresního soudu v MB o tom, že podání žádosti o příspěvek za 3. čtvrtletí roku 2011 představovalo dílčí útok pokračujícího přečinu dotačního podvodu podle § 212 odst. 1, 2 a 4 trestního zákoníku ve stádiu pokusu (§ 52 odst. 2 věta první s. ř. s.). Mezi účastníky rovněž není sporu o tom, že žalobkyně zaměstnávala více než 50 % osob se zdravotním postižením a že splnila i podmínku bezdlužnosti ve smyslu § 78 odst. 3 zákona o zaměstnanosti (viz str. 3 prvostupňového

rozhodnutí). Klíčové je v projednávané věci zodpovězení otázky, zda za těchto okolností měla být žalobkyni poskytnuta zbývající část požadovaného příspěvku ve výši 496 226 Kč.

21. Městský soud v P v rozsudku ze dne 7. 8. 2019, č. j. 5 Ad 26/2016-41, k této otázce uvedl: „Pro poskytnutí příspěvku ve výši uvedené v žádosti tedy nepostačuje pouze splnění podmínky počtu zaměstnanců a bezdlužnosti k poslednímu dni daného čtvrtletí, nýbrž žadatel musí prokázat oprávněnost požadované výše příspěvku potřebnými doklady, ve kterých musí být uvedeny pravdivé údaje. Pokud by zaměstnavatel požadoval poskytnout vyšší částku příspěvku, než by tvořily skutečně vynaložené mzdové náklady, a tomu by současně přizpůsobil obsah předkládaných dokladů, bylo by třeba mít za to, že nedoložil skutečně vynaložené mzdové náklady. Uvedení nepravdivých údajů do podkladů předkládaných jako součást žádosti by vedlo k tomu, že by příspěvek nemohl být poskytnut vůbec **nebo by nemohl být poskytnut plně v požadované výši**“ (zvýrazněno zdejší soudem). Citovaný rozsudek řešil skutkově obdobnou situaci jako v nyní posuzované věci a aplikoval stejnou právní úpravu. Zdejší soud se s uvedeným závěrem plně ztotožňuje a nemá důvod se od něj v nyní posuzované věci odchýlit.
22. S ohledem na výše uvedené považuje za neudržitelný právní názor žalovaného, že na základě § 78 odst. 7 písm. a) a b) zákona o zaměstnanosti nemohlo být rozhodnuto o částečném neposkytnutí příspěvku ve výši odpovídající nevynaloženým mzdovým nákladům. Jak bylo opakovaně zdůrazněno (viz odstavec 15 výše), příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením je za splnění zákonem stanovených podmínek nárokový. V trestním řízení bylo prokázáno, že jednatel žalobkyně uvedl klamavé údaje „pouze“ o části mzdových nákladů dvou zaměstnanců (ve vztahu ke K. J. a I. Š.), nicméně ostatních 24 zaměstnanců se toto podvodné jednání netýkalo. Zákon o zaměstnanosti účinný v rozhodném období nestanovil, že spáchání trestného činu v souvislosti s podáním žádosti o příspěvek má automaticky za následek neposkytnutí celého příspěvku – což je podstatný rozdíl oproti současné právní úpravě [srov. § 78 odst. 2 písm. b) zákona o zaměstnanosti ve znění účinném od 1. 1. 2018]. Na samotné posouzení žádosti rovněž nemohlo mít vliv, že se v ní tehdejší jednatel žalobkyně zavázal uvést pravdivé údaje (viz písm. I bod 2 větu první žádosti), neboť zákon o zaměstnanosti s porušením této povinnosti nespojoval žádný právní následek. Lze tedy uzavřít, že v situaci, kdy předmětem žádosti byl nárokový příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením, a zároveň v rozsahu 24 osob podmínky pro přiznání tohoto příspěvku byly splněny, v této části žalobkyni vznikl nárok na poskytnutí předmětného příspěvku, a to bez ohledu na trestní odsouzení žalobkynina jednatele za uvádění klamavých údajů při vyplňování žádosti. Soud proto dospěl k závěru, že i když žalobkyně žádala o část příspěvku neoprávněně, tak v části skutečně vynaložených mzdových nákladů na zaměstnance měly správní orgány příspěvek poskytnout.
23. Pro doplnění považuje soud za vhodné uvést, že procesní úprava je pouhým nástrojem k realizaci hmotněprávních ustanovení, které sama o sobě bez výslovně vyjádřeného záměru nemůže popřít. Zakládal-li zákon o zaměstnanosti za splnění shora popsanych podmínek (viz odstavce 16 až 18 výše) hmotněprávní nárok na příspěvek, nemohla mezera v procesní úpravě rozhodování o žádosti o příspěvek bránit jeho přiznání v rozsahu, jenž byl důvodně požadován. V případě mezery v právní úpravě bylo třeba na základě analogie zákona nalézt odpovídající ustanovení, které je účelu právní úpravy nejbližší, neboť úřad práce musel o podané žádosti rozhodnout, třebaže zákon neformuloval žádné procesní ustanovení, jež by výslovně stanovovalo, jak má za dané situace žádost posoudit. Takovým

nejbližším ustanovením přitom bylo ustanovení § 78 odst. 7 písm. c) zákona o zaměstnanosti. Možnost analogického užití tohoto ustanovení představovalo cestu, jak se zachováním obecně platného ústavního principu proporcionality podpořit zaměstnávání osob se změněnou pracovní schopností a udržení jejich pracovních míst, aniž by současně došlo k vyplacení částek, na něž žalobkyni právní nárok vzniknout nemohl, neboť přesahoval skutečné a podle hmotněprávní úpravy uplatnitelné náklady.

24. Soud souhlasí se žalovaným potud, že v dané věci skutečně nebylo § 78 odst. 7 písm. c) zákona o zaměstnanosti aplikovatelné přímo. Důvodem neposkytnutí příspěvku totiž bylo uvedení nepravdivých údajů v žádosti o příspěvek, nikoliv skutečnost, že žalobkyně u některých zaměstnanců nedoložila status osoby se zdravotním postižením nebo že byly naplněny důvody dle § 78 odst. 5 nebo 6 zákona o zaměstnanosti. To však nic nemění na závěrech předchozího odstavce, že aplikace předmětného ustanovení byla možná analogicky, neboť § 78 odst. 7 písm. a) a b) zákona o zaměstnanosti ani jiné ustanovení tohoto zákona nevylučují možnost rozhodnout o poskytnutí příspěvku alespoň v části týkající se zaměstnanců se zdravotním postižením, u kterých byly podmínky pro výplatu příspěvku splněny.
25. V souvislosti s výše uvedeným považuje soud za vhodné připomenout závěry rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2018, č. j. 7 Afs 115/2018-27, a ze dne 23. 5. 2019, č. j. 9 Afs 96/2019-35, v nichž byla řešena situace, kdy se úřad práce o trestné činnosti související s podáním žádosti dozvěděl až po vyplacení příspěvku a následně žadatele vyzval k vrácení odpovídající části příspěvku podle § 78 odst. 9 zákona o zaměstnanosti. Nejvyšší správní soud zde potvrdil postup správních orgánů, které vymáhaly toliko část neoprávněně poskytnutého příspěvku, jež odpovídala výnosu z trestného činu dotačního podvodu, naproti tomu zbývající část byla vyhodnocena jako oprávněně poskytnutá a nebyla předmětem vymáhání. Přestože zmiňovaná judikatura se primárně týkala právě otázky vymáhání neoprávněně poskytnutého příspěvku, tak obecně aprobovala stav, kdy podvodně jednajícím žadateli byla v souladu se zásadou proporcionality ponechána ta část poskytnutého příspěvku, na kterou se podvodné jednání nevztahovalo. Z tohoto důvodu považuje zdejší soud za nepřijatelné, aby výše (ne)poskytnutého příspěvku byla závislá na tom, zda se úřad práce o trestné činnosti související s podáním žádosti dozví před nebo po rozhodnutí o žádosti o příspěvek. Proto i v případě, že se úřad práce o takové trestné činnosti dozví před rozhodnutím o příspěvku, je třeba příspěvek v části odpovídající skutečně vynaloženým mzdovým nákladům na zaměstnance poskytnout [srov. též § 78 odst. 8 písm. d) zákona o zaměstnanosti ve znění zákona 367/2011 Sb.].
26. Pro úplnost soud podotýká, že pro posouzení věci nepovažoval za relevantní znalecký posudek Ing. Č (s jehož obsahem se seznámil pouze prostřednictvím trestního rozsudku), dle kterého měla být žádost o 111 512 Kč „pokráčena“. Znalecký posudek obsahuje pouze skutkové závěry, ze kterých Okresní soud v MB vycházel při stanovení výše škody způsobené dotačním podvodem bývalého jednatele žalované. Ze znaleckého posudku nelze v žádném případě vyvozovat právní závěr, který by zavazoval správní orgány při rozhodování o poskytnutí příspěvku.

VII. Závěr a náklady řízení

27. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že shledal žalobu důvodnou, a proto napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Jelikož se zrušující důvody vztahují i k

prvostupňovému rozhodnutí, přistoupil soud zároveň i k jeho zrušení (§ 78 odst. 3 s. ř. s.; výrok I).

28. V dalším řízení je žalovaný (stejně jako úřad práce) vázán právním názorem zdejšího soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), tedy že příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením je za splnění zákonem stanovených podmínek nárokový a o jeho (částečném) neposkytnutí lze rozhodnout pouze ve výši odpovídající nevynaloženým mzdovým nákladům na zaměstnance, přičemž bude nutno postupovat podle právní úpravy platné v době podání žádosti (20. 10. 2011). Nicméně pokud jde o skutkové okolnosti, zejména o počet zaměstnanců se zdravotním postižením, výši vynakládaných mzdových nákladů či bezdlužnost žadatele, bude samozřejmě rozhodný stav v době nového rozhodování správních orgánů.
29. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobkyni, která byla ve věci úspěšná, přiznal soud náhradu nákladu řízení v celkové výši 11 228 Kč (výrok II). Tato částka se skládá ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč a nákladů zastoupení ve výši 8 228 Kč, které tvoří odměna za dva úkony právní služby ve výši 3 100 Kč (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby) podle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), a dvě paušální náhrady hotových výdajů ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Zástupkyně žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, k nákladům řízení tak patří i náhrada za daň z přidané hodnoty v sazbě 21% ve výši 1 428 Kč. Náhradu nákladů řízení uložil soud žalovanému zaplatit žalobkyni ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 ve spojení s § 55 odst. 5 s. ř. s.) k rukám zástupkyně žalobkyně, která je advokátem (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. června 2020

JUDr. Věra ŠIMŮNKOVÁ, v. r.
předsedkyně senátu